

Osud máš ve svých rukou

TAYLOR
JENKINS REID

PŘELOŽILA JANA MANDELÍKOVÁ

Možná v jiném životě

OD AUTORKY
BESTSELLERU
SEDM MANŽELŮ
EVELYN HUGO

**Možná
v jiném
životě**

MAYBE IN ANOTHER LIFE © 2015 Taylor Jenkins Reid
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Mandelíková, 2015, 2025
Cover © Martin Kopecký, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5929-3 (pdf)

Možná v jiném životě

TAYLOR
JENKINS REID

přeložila Jana Mandelíková

*Erin, Julii, Saře a Tamaře a všem dalším ženám,
se kterými nás dohromady musel svést osud.
Možná, že se známe v mnoha jiných světech.*

Ještěže jsem si zamluvila místo v uličce, protože jsem poslední, kdo do letadla nasedá. Věděla jsem, že budu mít zpoždění. Chodím pozdě skoro všude. Proto jsem si už dopředu zarezervovala místo v uličce. Hrozně nerada nutím lidi vstávat, abych se kolem nich mohla protáhnout. Kvůli tomu taky nikdy nechodím na toalety v kině během promítání, i když se mi v kině vždycky hrozně chce.

Procházím dál úzkou uličkou, držím si příruční zavazadlo těsně u sebe a snažím se do nikoho nevrazit. Jednomu muži strčím do lokte a omluvím se mu, ačkoliv se zdá, že on si toho vůbec nevšiml. Když se sotva otru o paži jiné ženy, vrhne po mně pohled, jako bych ji probodla. Otevřu ústa, abych se omluvila, ale pak si to rozmyslím.

Své místo najdu lehce, je tu jediné volné.

Vzduch se nehýbe. Z reproduktorů hraje hudba. Hovor kolem mě přerušuje cvakání, jak se zavírají dvířka příhrádek na zavazadla.

Propracuju se ke svému sedadlu, usadím se a usměju se na ženu, která sedí vedle mě. Je starší a silnější a má krátké, šedivé vlasy. Hodím tašku před sebe a zapnu si pás. Stoleček je zaklapnutý. Elektronika vypnutá. Sedadlo mám ve vzpřímené poloze. Když chodíte často pozdě, naučíte se, jak dohnat ztracený čas.

Pohlédnu z okénka. Letištní personál je navlečený do extra vrstvy oblečení a svítivých bund. Jsem tak ráda,

že mířím do teplejšího klimatu. Vezmu do ruky palubní časopis.

Zanedlouho zaslechnu hukot motorů a cítím, jak se kola pod námi začínají otáčet. Když se odlepíme od země, žena vedle mě sevře opěrku. Zdá se, že je strachy bez sebe.

Já se létání nebojím. Bojím se žraloků, hurikánů a nespravedlivého zatčení. Bojím se, že se svým životem nikdy nenaložím smysluplně. Ale létání ne.

Klouby na ruce jí napětím zbělely.

Zastrčím časopis zpátky do kapsy na sedadle. „Nelétáte často?“ zeptám se jí. Když jsem nervózní, povídání mi pomáhá. Kdyby jí povídání taky pomohlo, to je to nejmenší, co můžu udělat.

Žena se obrátí a pohlédne na mě. „Obávám se, že ne,“ řekne a smutně se usměje. „Neopouštím New York moc často. Tohle je poprvé, co letím do Los Angeles.“

„No, jestli vám to nějak pomůže, já létám dost často a můžu vám říct, že náročné je vždycky jenom vzletání a přistávání. Čekají nás ještě tak tři minuty a pak na konci letu dalších pět minut, které mohou být nepříjemné. Zbytek... to je, jako byste seděla v autobuse. Takže celkem osm blbých minut a jste v Kalifornii.“

Stále stoupáme. Sklon letadla je tak velký, že se uličkou rozkutálí zbloudilá lahev vody.

„Osm minut, a to je všechno?“ zeptá se.

Přikývnu. „To je všechno,“ řeknu. „Jste z New Yorku?“

Pokývne hlavou. „A co vy?“

Pokrčím rameny. „Žila jsem v New Yorku. Teď se stěhuju zpátky do Los Angeles.“

Letadlo se prudce zhoupne, protože vyletíme nad mraky, a pak se narovná. Žena se zhluboka nadechne. Musím přiznat, že i mně se udělalo trochu špatně.

„Ale v New Yorku jsem byla jenom devět měsíců,“ řeknu. Čím déle budu mluvit, tím méně si bude všímat turbulencí. „Poslední dobou jsem se dost stěhovala. Do školy jsem chodila v Bostonu. Pak jsem se přestěhovala do Washingtonu, poté do Portlandu v Oregonu. Pak do Seattlu a do Austinu v Texasu. Potom do New Yorku. Do města, kde se plní sny. Jenže mně ne, víte. Ale vyrostla jsem v Los Angeles. Takže můžu říct, že se vracím tam, odkud pocházím, ale nevím, jestli tomu pořád můžu říkat domov.“

„A kde máte rodinu?“ zeptá se. Má stažený hlas. Hledí dopředu.

„Moje rodina se přestěhovala do Londýna, když mi bylo šestnáct. Moje mladší sestra Sarah se dostala do Královské baletní školy a to nešlo odmítnout. Já tu zůstala a dodělala si školu v L. A.“

„Žila jste sama?“ Zabírá to. Rozptýlení.

„Žila jsem v rodině své nejlepší kamarádky, dokud jsem nedodělala střední školu. A pak jsem se odstěhovala na vysokou.“

Letadlo se vyrovná na letové hladině. Kapitán nám říká, jak letíme vysoko. Žena vedle mě sundá ruku z opěrky a nadechne se.

„Vidíte?“ řeknu jí. „Úplně jako v autobuse.“

„Děkuju,“ odvětlí.

„Za málo.“

Vyhlédne z okénka. Znovu vyndám palubní časopis. Obrátí se na mě. „Proč se tak často stěhujete?“ řekne. „Není to těžké?“ Hned se zarazí. „No vidíte, hned jak přestanu lapat po dechu, začnu se chovat jako vaše matka.“

Společně se zasmějeme. „Ne, ne, to je v pořádku,“ řeknu. Nestěhuju se z místa na místo záměrně. Není to moje úmyslné rozhodnutí žít jako nomád. Ačkoliv

si uvědomuju, že každé stěhování je vždycky moje rozhodnutí založené jen a pouze na narůstajícím pocitu, že nepatřím tam, kde jsem, podnícené nadějí, že možná opravdu existuje místo, kam patřím, místo, které leží někde přede mnou v budoucnosti. „Asi... nevím,“ odpovím. Těžko se to formuluje, zejména někomu, koho sotva znám. Ale pak otevřu pusu a vyhrknu: „Nikde jsem se necítila jako doma.“

Pohlédne na mě a usměje se. „To je mi líto,“ pronese soucitně. „Musí to být těžké.“

Přejdu to, protože tak to vždycky dělám. Vždycky mám nutkání ignorovat to špatné a utíkat se k dobrému.

Ale teď zrovna nemám ze svého nutkání dobrý pocit. Nejsem si jistá, že mě vede tam, kam chci jít.

Přestanu ho ignorovat.

A pak, protože až vystoupíme z letadla, už ji víckrát neuvidím, udělám o krok víc. Řeknu jí něco, co jsem sama sobě přiznala teprve nedávno. „Někdy se bojím, že nikdy nenajdu místo, které by bylo můj domov.“

Položí svou ruku na mou. „Určitě ano,“ řekne. „Jste ještě mladá. Máte spoustu času.“

Zajímalo by mě, jestli poznala, že mi je devětadvacet, a myslí si, že jsem mladá, nebo jestli si myslí, že jsem mladší než ve skutečnosti.

„Děkuju,“ řeknu. Vytáhnu z tašky sluchátka a nasaďm si je.

„Na konci letu, během těch pěti nepříjemných minut před přistáním, můžeme probrat třeba mou neschopnost vybrat si povolání,“ usměju se. „To vás určitě rozptýlí.“

Na tváři se jí rozlije široký úsměv a nahlas se zasměje. „Bude mi potěšením.“

Když vstupuju do letištní haly, spatřím Gabby, která drží ceduli s nápisem „Hannah Marie Martinová“, jako bych ji snad neměla poznat, jako kdybych nevěděla, kdo mě vyzvedne.

Rozběhnu se k ní, a jak se blížím, všimnu si, že vedle jména nakreslila ještě mou podobiznu. Je to jen hrubý náčrtek, ale vůbec není tak hrozný. Hannah na jejím obrázku má velké oči a dlouhé řasy, drobný nosík a čárku místo rtů. Vlasy mám nahoře na hlavě dramaticky sepnuté do vysoko vyčesaného drdolu. Jediná věc k zaznamenání nakreslená na tyčkovitém těle jsou prsa nadměrné velikosti.

Já se tak úplně nevidím, ale připouštím, že kdybyste mě zredukovali na karikaturu, byla bych velká prsa a vyčesaný drdol. Asi jako myšáka Mickeyho dělají velké uši a tlapky v rukavicích nebo Michaela Jacksona bílé ponožky a černé mokasíny.

Mnohem raději bych byla vyobrazena se svými tmavě hnědými vlasy a světle zelenýma očima, ale chápu, že když malujete propiskou, s barvou toho moc nenačláte.

Přestože jsem Gabby osobně viděla naposledy v její svatební den před dvěma lety, poslední dobou jsem ji vídala každé nedělní dopoledne. Videochatujeme spolu bez ohledu na to, co máme ten den v plánu nebo jak moc velkou kocovinu jedna z nás má. Svým způsobem to je věc, na kterou se ve svém životě můžu nejvíc spolehnout.

Gabby je drobná a jako tyčka. Vlasy má sestřižené na krátké mikádo a nemá na sobě ani špetku tuku navíc, ani co by se za nehet vešlo. Když ji obejmú, uvědomím si, jak zvláštní je objímat někoho, kdo je o tolik menší než já, a jak jsme na první pohled naprosto rozdílné. Já jsem vysoká, dobře stavěná a bílá. Ona je malá, hubená a černá.

Nemá ani make-up, a přesto je tady jedna z nejhezčích žen. To jí neřeknu, protože vím, co by mi na to odpověděla. Řekla by, že na tom nezáleží. Řekla by, že bychom si neměly lichotit ohledně svého vzhledu nebo spolu soupeřit, kdo je hezčí. Na tom něco je, takže si to nechám pro sebe.

Gabby znám od té doby, kdy nám bylo oběma čtrnáct. Hned první den na střední škole jsme si sedly vedle sebe na hodině přírodopisu. Rychle jsme se spřátelily a staly se nerozlučnými kamarádkami. Byly jsme Gabby a Hannah, Hannah a Gabby; zřídka kdy někdo zmínil jedno jméno bez druhého.

Když moje rodina odjela do Londýna, přestěhovala jsem se k ní a k jejím rodičům Carlovi a Tině. Chovali se ke mně, jako bych byla jejich vlastní dcera. Provedli mě obdobím přihlášek na školy, hlídali, abych měla hotové úkoly a jestli dodržuju večerku. Carl se mě průběžně snažil přesvědčit, abych se stala lékařkou stejně jako on a jeho otec. Věděl totiž, že Gabby nepůjde v jeho šlépějích. Už tenkrát jí bylo jasné, že chce pracovat ve státní správě. Myslím, že Carlovi došlo, že jsem jeho poslední naděje. Tina mě však podporovala v tom, abych si našla vlastní cestu. Bohužel si stále nejsem jistá, která cesta to je. Ale tehdy jsem prostě předpokládala, že do sebe všechno nějak zapadne, že velké věci v životě přijdou samy od sebe.

Když jsme se rozjely na vysoké školy, Gabby do Chicaga a já do Bostonu, pořád jsme spolu mluvily, ale začínaly jsme žít i vlastní nové životy. V prvním ročníku se Gabby spřátelila s jinou studentkou černé pleti, která se jmenovala Vanessa. Vyprávěla mi o jejich výpravách do blízkého nákupního centra a o večírcích, na které chodily. Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem tehdy nebyla malinko nervózní, jenom trochu, že Vanessa bude Gabby bližší, než bych já kdy mohla být, že Vanessa má s Gabby něco společného, čeho já nikdy nebudu součástí.

Při jednom telefonátu jsem se na to Gabby zeptala. Ležela jsem tenkrát v pokoji na koleji na své velké posteli, telefon už byl celý opocený a rozžhavený ze snad hodinového hovoru.

„Máš pocit, že ti Vanessa rozumí líp než já?“ zeptala jsem se. „Protože jste obě černé?“ Hned jak jsem ta slova vypustila z úst, jsem se zastyděla. V duchu to dávalo smysl, ale když jsem to vyslovila nahlas, bylo to naprosto iracionální. Kdyby slova byla věci, rychle bych se je snažila pochyttat ve vzduchu a nacpat si je zpátky do pusy.

Gabby se mi vysmála. „Myslíš, že ti bílí lidé rozumějí líp než já jenom proto, že jsou bílí?“

„Ne,“ řekla jsem. „Jasně že ne.“

„Tak zmlkni,“ odvětila Gabby.

A tak jsem zmlkla. Jedna věc, kterou na Gabby miluju, je to, že vždycky ví, kdy bych měla mlčet. Vlastně je ve skutečnosti jediný člověk, který mě často zná líp než já sebe samu.

„Budu hádat,“ říká teď, když mi ve zdvořilém gestu bere z ruky příruční zavazadlo. „Budeme si muset půjčit velký vozík na zavazadla, abychom všechny tvoje věci pobraly.“

Zasměju se. „Na svou obranu říkám, že se stěhuju na druhou stranu země,“ odpovím.

Už dávno jsem si přestala kupovat nábytek nebo velké předměty. Snažím se pronajímat si spíš zařízené byty. Po jednom či dvou stěhováních přijdete na to, že kupovat postel v Ikee, smontovat, pak ji o půl roku později zase rozmontovat a prodat za padesát babek, je ztráta času a peněz. Ale přesto mám pořád nějaké *věci*, některé přežily i několik výletů napříč celými Státy. Přišlo by mi bezcenné, kdybych se jich teď zbavila.

„Vsadím se, že máš aspoň čtyři lahvičky toho pomerančovo-zázvorového tělového mléka,“ řekne Gabby, když sundává jednu z mých tašek z pásu se zavazadly.

Zavrtím hlavou. „Jenom jednu. Už mi dochází.“

To tělové mléko jsem začala používat někdy tou dobou, kdy jsme se seznámily. Chodívaly jsme spolu do nákupního centra a zkoušely všechna tělová mléka v různých obchodech. Ale pokaždé jsem si koupila totéž. Pomeranč se zázvorem. Jednou jsem jich měla doma v zásobě sedm.

Posbíráme zbytek mých tašek a naskládáme je na vozík, který společnými silami protlačíme dopravním ruchem na letišti až na parkoviště. Naložíme zavazadla do jejího pidi auta a usadíme se.

Nezávazně si povídáme, zatímco Gabby vyjíždí z garáže a napojí se na přivaděč, který nás dovede na dálnici. Zeptá se mě na let a jaké to bylo opustit New York. Omlouvá se, že jejich pokoj pro hosty je malý. Řeknu jí, aby neblbla, a znovu poděkuju za to, že mě u sebe nechá bydlet.

Historie se opakuje, to je mi jasné. Po více než deseti letech budu zase bydlet u Gabby v pokoji pro hosty. Po více než deseti letech pořád létám z místa na

místo a spoléhám se na laskavost Gabby a její rodiny. Tentokrát je to Gabby a její manžel Mark místo Gabby a jejích rodičů. Jestli něco, tak to jen zdůrazňuje rozdíl mezi námi dvěma; jak moc se Gabby od té doby změnila, a já ne. Gabby je společníkem v neziskovce, která pracuje s ohroženou mládeží. Já jsem servírka. A nijak zvlášť dobrá.

Jakmile se Gabby řítí po dálnici, kdy už řízení tolik neubírá její pozornost, nebo možná jakmile jede tak rychle, že ví, že nemůžu vyskočit z auta, zeptá se mě na to, na co se chtěla zeptat od chvíle, kdy jsem ji na přivítanou objala. „Tak co se stalo? Řeklas mu, že odjíždíš?“

Zhluboka si povzdechnu a zadívám se z okénka. „Víš, že mě nemá kontaktovat,“ sdělím jí poslušně. „Víš, že ho už nikdy nechci vidět. Takže předpokládám, že nezáleží na tom, kde si myslí, že jsem.“

Gabby se dívá před sebe na cestu, ale vidím, že souhlasně přikývne, je se mnou spokojená.

Právě teď potřebuju její příznivé mínění. Její názor je pro mě momentálně lepší lakmusový papírek než můj vlastní. Poslední dobou to všechno nějak drhlo. A i když vím, že mě Gabby bude mít vždycky ráda, vím taky, že poslední dobou jsem dost zkoušela její bezpodmínečnou podporu.

Zejména proto, že jsem začala spát s ženatým mužem.

Nejdřív jsem nevěděla, že je ženatý. A nevím, proč jsem si myslela, že je to tedy v pořádku. Nikdy se mi nepřiznal, že je ženatý. Nikdy nenosil snubní prsten. Ani neměl vybledlý proužek kůže na prsteníčku, podle čehož, jak se píše v časopisech, prý poznáte ženaté muže. Byl to lhář. Dobrý lhář. A třebaže jsem měla jisté podezření, myslela jsem si, že když mi to nikdy neřekne do očí, tak se nepočítá, že to tak je.

Měla jsem podezření, že se něco děje, když mi jednou šest dní nebral telefon a nakonec mi, jako by se nechumelilo, zavolal a dělal, že se nic nestalo. Měla jsem podezření, že tu je jiná žena, když mi nedovolil použít jeho telefon. Měla jsem podezření, že já jsem ta jiná žena, když jsme v restauraci v SoHo narazili na jednoho kolegu z práce a místo toho, aby mě Michael představil, řekl mi, že mám něco mezi zuby a abych si to šla vyndat. Odešla jsem na toalety. A zjistila, že tam nic nemám. Abych byla upřímná, nedokázala jsem se na sebe do zrcadla dívat déle než pár vteřin; pak jsem se ale vrátila a předstírala, že jsem nepostřehla, o co mu šlo.

A Gabby to samozřejmě všechno věděla. Přiznávala jsem jí to zároveň s tím, jak jsem si to sama připouštěla.

„Myslím, že je ženatý,“ svěřila jsem se jí konečně asi před měsícem. Seděla jsem na posteli ještě v pyžamu, mluvila s ní na notebooku a dělala si drdol na hlavě.

Sledovala jsem, jak se Gabbyin rozpixelovaný obličej zachmuřil. „Říkala jsem ti, že je ženatý,“ docházela jí trpělivost. „Říkala jsem ti to už před třemi týdny. Říkala jsem ti, že to musíš skončit. Protože to je špatné. A protože to je manžel jiné ženy. A protože bys muži neměla dovolit, aby s tebou jednal jako s milenkou. Všechno jsem ti to už říkala.“

„Já vím, ale vážně mě nenapadlo, že by mohl být ženatý. Přece by mi to řekl. Chápeš? Takže jsem si myslela, že není. A ptát se ho nebudu, protože bych ho urazila, ne?“ Taková byla moje logika. Nalhávala jsem si, že ho nechci urazit.

„Musíš s těmi blbostmi hned přestat, Hannah. Myslím to vážně. Jsi báječný člověk, který má světu tolik co nabídnout. Ale tohle je špatné. A ty to víš.“

Vyslechla jsem ji. A všechny její rady jsem pustila jedním uchem dovnitř a druhým ven. Jako by byly určené někomu jinému, a ne mně.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Myslím, že se pleteš. Potkala jsem se s Michaellem v baru v Bushwicksu ve středu večer. Do Bushwicksu nikdy nechodím. A zřídka kdy chodím ve středu ven. A on taky ne! Není to náhoda? Že se dva lidé takhle potkají?“

„To nemyslíš vážně, že ne?“

„Proč ne? Mluvím tady o osudu. Vážně. Řekněme, že je ženatý...“

„Je.“

„Nevíme to. Ale řekněme, že ano.“

„Je.“

„Řekněme, že je. To neznamená, že to *není* osud, že jsme se potkali. Co my víme, třeba to je jen přirozené řízení osudu. Možná je ženatý, ale je to v pořádku, protože tak to má být.“

Věděla jsem, že jsem Gabby zklamala. Poznala jsem to na jejím obočí a stočených rtech. „Hele, vždyť já ani nevím, jestli je ženatý,“ řekla jsem. Ale věděla jsem to. A protože jsem to věděla, musela jsem před tím utíkat, jak to jen šlo. „Víš, Gabby, i kdyby byl ženatý, nemusí to znamenat, že pro něj nejsem lepší než ta druhá žena. V lásce a válce se může vše.“

O dva týdny později na mě jeho manželka přišla, zavolala mi a ječela na mě.

Udělal to i dřív.

Přišla mu už na dvě milenky.

A jestli jsem věděla, že mají dvě děti?

To jsem nevěděla.

Je snadné si logicky zdůvodnit, co děláte, když neznáte obličej a jména lidí, kterým můžete ublížit. Je

tak snadné zvolit sebe na úkor někoho jiného, někoho, kdo je abstraktní.

A myslím, že proto jsem chtěla, aby to zůstalo abstraktní.

Hrála jsem hru na „Ano, ale“. Hru na „Nevíme to jistě“. Hru na „I kdyby“. Dívala jsem se na pravdu vlastní optikou, zúženou a růžovou.

A pak, jako by mi náhle spadly klapky z očí, jsem uviděla v ochromující černé a bílé, co to provádím.

Záleží na tom, že jakmile jsem se postavila pravdě čelem, zachovala jsem se čestně? Počítá se, že jakmile jsem slyšela hlas jeho ženy, dozvěděla se jména jeho dětí, už jsem s ním nepromluvila ani slovo? Počítá se, že teď naprosto zřetelně vidím svou vinu a že mám hluboké výčitky svědomí? Že malá část mě samotné se nenávidí kvůli tomu, že jsem záměrně ignorovala své podezření, že je něco špatně, abych si to ospravedlnila?

Gabby si myslí, že ano. Myslí si, že se tím vykoupím. Já si nejsem jistá.

Jakmile Michael vypadl z mého života, uvědomila jsem si, že mě v New Yorku nic moc jiného nedrží. Zima byla krutá a studená a připadalo mi, že jenom zdůrazňuje, jak jsem v tom milionovém městě osamocená. Během prvního týdne po rozchodu s Michaelem jsem volala rodičům a sestře dost často, ne abych mluvila o svých problémech, ale abych slyšela přátelský hlas. Často jsem se dovolala do hlasové schránky. Vždycky mi zavolali zpátky. Vždycky. Ale nějak se mi nikdy nedařilo odhadnout, kdy budou na příjmu. A častokrát jsme vzhledem k časovému posunu měli jen chvíli na to, abychom se dovolali.

Minulý týden se všechno nakupilo. Holka, co jsem si od ní pronajímala byt, mi dala dvoutýdenní lhůtu na

vystěhování, protože byt potřebovala. Šéf po mně v práci vyjel a naznačil mi, že lepší směny připadnou těm, které odhalí výstřih. Zasekla jsem se na hodinu a půl v metru na lince G, když se jiné metro rozbilo ve stanici Bowling Green. Michael mi pořád volal a nechával vzkazy a chtěl, abych ho nechala všechno vysvětlit. Říkal mi, že chce kvůli mně svou ženu opustit. Stydím se přiznat, že jsem se proto cítila líp, i když jsem se kvůli tomu zároveň cítila naprosto příšerně.

A tak jsem zavolala Gabby. A plakala. Přiznala jsem, že je to v New Yorku mnohem těžší, než jak jsem předstírala. Přiznala jsem se, že mi to nevychází, že se můj život nevyvíjí tak, jak chci. Řekla jsem jí, že potřebuji změnu.

A ona na to: „Vrať se domů.“

Trvalo mi chvíli, než jsem si uvědomila, že si myslí, že bych se měla vrátit do Los Angeles. Už to je tak dávno, co jsem své rodné město považovala za domov.

„Do L. A.?“

„Jo,“ řekla. „Vrať se domů.“

„Víš, že tam je Ethan,“ namítla jsem. „Myslím, že se před pár lety přestěhoval zpátky.“

„No tak se s ním potkáš,“ prohlásila Gabby. „Není to to nejhorší, co by se ti mohlo stát. Dát se zase dohromady s hodným klukem.“

„Je tam tepleji,“ řekla jsem a vyhlédla z malého okna ven na špinavý sníh ležící na ulici pode mnou.

„Tuhle jsme měli dvaadvacet.“

„Ale změna města nevyřeší větší problém,“ připustila jsem si nejspíš poprvé v životě. „Totiž, změnit se potřebuju já.“

„Já vím,“ odpověděla. „Vrať se domů. Změň se tady.“

Poprvé po dlouhé době něco dávalo smysl.

Teď mě Gabby na okamžik chytí za ruku a stiskne ji, ale nespustí pohled z cesty před sebou. „Jsem na tebe hrdá, že bereš svůj život do vlastních rukou,“ řekne. „Už jenom tím, že jsi dneska ráno nasedla na letadlo, si dáváš život do kupy.“

„Myslíš?“ zeptám se.

Přikývne. „Myslím, že Los Angeles ti prospěje. Vidíš jo? Vrátiš se ke svým kořenům. Je trestuhodné, jak dlouho jsem žily tak daleko od sebe. Napravuješ tu nespravedlnost.“

Zasměju se. Pokusím se pohlížet na tenhle krok jako na vítězství místo jako na porážku.

Konečně vjedeme do jejich ulice a Gabby zaparkuje u chodníku.

Stojíme před obytným komplexem ve strmé ulici. Gabby s Markem si loni koupili řadový domek. Dívám se na řadu domů a hledám číslo čtyři, abych viděla, který z nich je jejich. Sice jsem tu ještě nikdy nebyla, ale celé měsíce jsem Gabby posílala pohledy, dobroty a různé dárky. Její adresu znám z paměti. Zrovna když si ve večerním světle všimnu čísla na dveřích, zahlédnu Marka, jak vychází ven a kráčí nám v ústrety.

Mark je vysoký, normálně hezký muž. Velmi fyzicky silný, velmi tradičně mužný. Vždycky jsem měla slabost pro muže s hezkýma očima a strništěm a myslím, že Gabby na tom byla podobně. Nicméně nakonec skončila s Markem, ztělesněním upravenosti a vyrovnanosti. Patří k těm, kdo chodí do posilovny kvůli zdraví. To mě by nikdy nenapadlo.

Otevřu dveře od auta a popadnu jednu z tašek. Gabby vezme druhou. Mark se s námi potká u auta. „Hannah!“ zvolá a obejmě mě. „To jsem rád, že tě zase vidím.“ Vy-táhne z kufru zbytek zavazadel a zamíříme do domu.

Rozhlédnu se po obývacím pokoji. Neutrální barvy a dřevo. Jistota, ale nádhera.

„Tvůj pokoj je nahoře,“ řekne Gabby a všichni tři vystoupáme po úzkém schodišti do prvního patra. Je tu velká ložnice a naproti přes chodbu malý pokoj pro hosty.

Gabby a Mark mě uvedou do pokoje a všechny tašky složíme na zem.

Je to malá místnost, ale pro mě tak akorát. Je tu manželská postel s nařasenou bílou prošívanou dekou, stůl a komoda.

Je pozdě a Gabby s Markem musejí být unavení, takže se snažím to neprotahovat.

„Lidi, klidně jděte spát. Já se dokážu zabydlet sama,“ ujistím je.

„Určitě?“ zeptá se Gabby.

Trvám na svém.

Mark mě obejmě a zamíří do ložnice. Gabby mu řekne, že přijde za chvíličku.

„Jsem vážně šťastná, že jsi tady,“ řekne mi. „Při všem tom tvém pendlování mezi městy jsem doufala, že se jednou vrátíš. Aspoň na chvíli. Jsem ráda, když tě mám nablízku.“

„No, to tedy máš,“ odvětim s úsměvem. „A asi mnohem blíž, než jsi doufala.“

„Nebud' hlupáček. Pokud jde o mě, bydlí si v našem hostinském pokoji, dokud nám oběma nebude devadesát,“ dodá. Obejme mě a zamíří taky do ložnice. „Jestli se vzbudíš dřív než my, klidně pusť kávovar.“

Když slyším, že se za ní zaklaply dveře, vezmu si toaletní taštičku a zamířím do koupelny.

Osvětlení v koupelně je jasné a nemilosrdné, někdo by dokonce mohl zajít tak daleko, že by ho nazval ostrým. U umyvadla je pověšené zvětšující zrcadlo, popadnu ho

a přitáhnou blíž k obličej. Vidím, že si potřebuju nechat vytrhat obočí, ale celkem vzato není moc na co si stěžovat. Když zrcadlo odstrkují zpátky na místo, padne mi zrak na vnější koutek levého oka.

Vypnu prsty kůže ve snaze popřít to, co vidím. Nechám ji vrátit se zpátky. Zírám na kůži a pozorně ji prozkoumávám.

Začínají se mi dělat vrásky.

Nemám byt ani práci. Nemám trvalý vztah, dokonce ani město, které bych mohla nazývat domovem. Nemám ponětí, co chci v životě dělat, nemám ponětí, jaký by měl mít smysl, a ani náznak životního cíle. A stejně mě doběhl čas. Léta, která jsem strávila potloukáním se v různých zaměstnáních a po různých městech, se začínají projevat na mém obličej.

Mám vrásky.

Nechám zrcadlo být. Vyčistím si zuby. Umyju si obličej. Rozhodnu se, že si koupím noční krém a začnu používat denní krém s UV faktorem. A pak rozestelu a zalezu do postele.

Možná, že je můj život tak trochu katastrofa. Možná, že se někdy nedokážu rozhodnout úplně nejlíp. Ale nebudu tady ležet, zírat do stropu a celou noc se trápit.

Místo toho tvrdě usnu a věřím, že se mi zítra povede líp. Zítra to bude lepší. Zítra si to všechno promyslím.

Zítřek pro mě bude zbrusu nový den.

Vzbudím se v jasném, sluncem zalitém pokoji a kvůli vyzvánějícímu telefonu.

„Ethane!“ zašeptám do telefonu. „Je sobota, devět hodin ráno!“

„Jo,“ řekne svým nakřáplým hlasem, který zní v telefonu ještě drsněji. „Ale ty jsi pořád na čase východního pobřeží. Máš už poledne. Měla bys být vzhůru.“

Pořád šeptám. „No jo, ale Gabby a Mark ještě spí.“

„Kdy tě budu moct vidět?“ zeptá se.

• • •

S Ethanem jsem se seznámila ve druháku na střední škole při školních slavnostech.

Tenkrát jsem ještě bydlela s našimi. Gabby mohla ten večer hlídat děti a rozhodla se, že si radši něco vydělá, než aby šla tancovat. Tak jsem nakonec vyrazila sama, ne že by se mi chtělo, ale táta si ze mě pořád utahoval, že bez ní nikam nejdu. Šla jsem, abych mu dokázala, že to není pravda.

Skoro celý večer jsem postávala u zdi a zabíjela čas do doby, než budu moct odjet. Nudila jsem se tak, že jsem uvažovala o tom, že zavolám Gabby a přemluvím ji, aby za mnou dorazila, až jí hlídání dětí skončí. Jenomže Jesse Flint celý večer tančil s Jessikou Camposovou přímo uprostřed parketu. A Gabby milovala Jesseho Flinta, toužila po něm od začátku střední školy. To jsem jí nemohla udělat.

Večer se pomalu vlekl a páry se začínaly v tlumeně osvětlené tělocvičně muchlovat. Pohlédla jsem na jedinou další postavu, která stála opřená o zeď. Byl vysoký a hubený, s rozčepýřenými vlasy a pomačkanou košilí. Kravatu měl povolenou. Díval se na mě. A pak přešel tam, kde jsem stála, a představil se.

„Ethan Hanover,“ řekl a napřáhl ruku.

„Hannah Martinová,“ odpověděla jsem a napřáhla svou, abychom si potřásli.

Chodil do třetíáku na jinou školu. Řekl mi, že je tady jen jako doprovod své sousedky Katie Franklinové, která neměla partnera. Katie jsem znala celkem dobře. Věděla jsem, že je lesba, která se ještě neodhodlala svěřit se s tím rodičům. Celá škola věděla, že jsou s Teresou Hawkinsovou víc než jen kamarádky. Tak jsem si řekla, že nikomu neublížím, když budu flirtovat s klukem, kterého s sebou vzala jenom jako zástěrku.

Ale docela brzy jsem zjistila, že jsem úplně zapoměla na to, že přišel s někým jiným. Když pro něj Katie nakonec přišla a naznačila, že už je čas jít, měla jsem pocit, jako by mi něco brali. Chtěla jsem po něm natáhnout ruku, popadnout ho a přivlastnit si ho.

O dalším víkendu uspořádal Ethan party u něj doma a pozval mě. S Gabby jsme normálně na velké večírky nechodily, ale přinutila jsem ji. Sotva jsem vstoupila do dveří, Ethan pookřál. Popadl mě za ruku a představil svým kamarádům. O tom, kde je Gabby, jsem ztratila přehled někde u tortillových chipsů.

Brzy jsme se s Ethanem vydali nahoru. Seděli jsme na schodech, bok po boku, a mluvili o našich oblíbených hudebních skupinách. Tam, v temnotě, mě taky políbil, zatímco pod našima nohama se odehrávala divoká party.

„Uspořádal jsem ten večírek jenom proto, abych ti mohl zavolat a pozvat tě,“ přiznal se. „Je to hloupý?“

Zavrtěla jsem hlavou a znovu ho políbila.

Když mě Gabby asi o hodinu a půl později našla, měla jsem pocit, že mám oteklé rty, a věděla jsem jistě, že mám cucflek.

O rok a půl později jsme se spolu – oba poprvé – milovali. Bylo to u něj v pokoji, když byli jeho rodiče mimo město. Řekl mi, že mě miluje, já ležela pod ním a on se mě pořád ptal, jestli mi to nevadí.

Někdo říká o svém poprvé, že to byl legrační nebo trapný zážitek. Nemůžu souhlasit. Moje poprvé bylo s někým, koho jsem milovala, s někým, kdo taky netušil, co děláme. Když jsem měla poprvé sex, bylo to milování. Právě z tohoto důvodu mám stále pro Ethana slabost.

A pak se všechno zhroutilo. Dostal se na Berkeley. Sarah se dostala do Královské baletní školy, naši se sbalili a přestěhovali do Londýna. Já se odstěhovala k Hudsonovým. A pak jednoho vlahého srpnového rána, týden předtím, než mi začal poslední ročník střední školy, Ethan nasedl do auta svých rodičů a odjel do severní Kalifornie.

Vydrželo nám to do konce října, než jsme se rozešli. Tenkrát jsme se navzájem ujišťovali, že to je jenom kvůli špatnému načasování a velké vzdálenosti. Říkali jsme si, že se k sobě v létě vrátíme. Říkali jsme si, že se nic nezmění, že jsme stále spřízněné duše.

Ale nijak se to nelišilo od dalších podobných příběhů, které se odehrávají každý podzim na všech vysokých školách.

Začala jsem uvažovat o školách v Bostonu a v New Yorku, protože z východního pobřeží by bylo jednodušší cestování do Londýna. Když se Ethan vrátil na Vánoce, chodila jsem s klukem, co se jmenoval Chris Rodriguez.

Když přijel Ethan v létě domů, chodil s dívkou jménem Alicia Fosterová.

Dostala jsem se na Bostonskou univerzitu a to byl poslední hřebíček.

Brzy nás dělilo skoro pět tisíc kilometrů a neměli jsme žádný plán, jak tu vzdálenost zkrátit.

Občas jsme se s Ethanem potkali, sem tam si zavolali, párkrát si zatančili na svatbách našich společných kamarádů. Ale vždycky mezi námi bylo nevyřčené napětí. Stále jsme měli pocit, že jsme náš plán nedotáhli do konce.

Pořád, i po všech těch letech, mám pocit, že pro mě něco znamená. I když jsem se z toho dostala, nikdy jsem nedokázala v sobě tu jiskru úplně uhasit, jako by to byl plamínek, který zůstává slabý a pod kontrolou, ale je stále velmi živý.

„Už jsi v tomhle městě dvanáct hodin, jestli správně počítám,“ pronese Ethan. „K čertu s tím, jestli tě tu nechám dalších dvanáct hodin, aniž bychom se potkali.“

Zasměju se. „No, myslím, že to vyjde jen taktak,“ povím mu.

„Gabby říká, že zná jeden bar v Hollywoodu, kam bychom dneska večer mohli zajít. Pozvala pár kamarádů ze střední školy, abychom se všichni zase viděli. Říká tomu kolaudace. Což nedává smysl. No nic.“

Ethan se zasměje. „Pošli mi kdy a kde a já tam budu.“

„Bezva. Tak jo.“

Začnu se loučit, ale ještě mi skočí do řeči. „Hele, Hannah,“ řekne.

„Copak?“

„Jsem rád, že ses rozhodla vrátit domů.“

Zasměju se. „No, už mi docházela města.“

„No, nevím,“ odpoví. „Já si raději říkám, žeš dostala rozum.“

Vytahuju věci z kufru a házím je kolem sebe. „Přísahám, že to uklidím,“ slibuju Gabby a Markovi. Jsou oblečení a čekají u dveří hostinského pokoje. Jsou připraveni už aspoň deset minut.

„Nejdeme na módní přehlídku,“ řekne Gabby.

„Je to můj první večer v Los Angeles,“ připomenu jí. „Chci vypadat dobře.“

Měla jsem na sobě černou košili a černé džíny, dlouhé náušnice a samozřejmě vysoko vyčesaný drdol. Ale pak jsem si pomyslela, víš co, už nejsi v New Yorku. Tohle je L. A. Odpoledne bylo venku patnáct stupňů.

„Jenom hledám tílko,“ řeknu. Začnu se probírat oblečením, které jsem už rozházela po pokoji. Najdu modrozelené volné tílko a hodím ho na sebe. Obuju si černé jehly. Kouknu na sebe do zrcadla a upravím si drdol. „Slibuju, že všechno uklidím, až se vrátíme.“

Vidím, jak se mi Mark směje. Ví, že občas nedělám to, co říkám, že udělám. Když se ho Gabby ptala, jestli tu můžu bydlet, bezpochyby ho na to připravovala tím, že řekla: „Nejspíš se tu budou všude válet její věci.“ A já vůbec nepochybuju, že jí řekl, že to nevádí. Takže si nepřipadám tak blbě.

Ale myslím, že proto se Mark nesměje. „Na někoho tak neorganizovaného vypadáš dost dobře.“

Gabby se usměje nejdřív na něj a pak na mě. „To ano. Úplně záříš.“ Vezme za kliku a pak dodá: „Ale hodnotu ženy neměříme podle jejího vzhledu.“ Nemůže si

pomocť. Tahle politická korektnost je prostě součástí toho, kdo je. Kvůli tomu ji mám tak ráda.

„Děkuju vám oběma,“ řeknu a následuju je do auta.

Když dojedeme do baru, je tam zatím docela klid. Gabby a Mark se posadí a já nám jdu pro pití. Pro Marka a pro sebe objednáám pivo a pro Gabby sklenku char-donnay. Stojí to dvacet čtyři dolarů a zaplatím kreditní kartou. Nevím, kolik peněz mám na účtu, protože se bojím podívat. Vím ale, že mám dost na to, abych dokázala pár týdnů vyžít a sehnat si byt. Nechci škudlit, zejména když byli Mark s Gabby tak hodní a poskytli mi přístřeší, takže to hodím za hlavu.

Obě piva přinesu k našemu stolu a dojdou ještě pro Gabbyino víno. Když se vrátím, sedí s námi další žena. Vzpomínám si, že jsem ji před pár lety potkala na Gabbyině a Markově svatbě. Mám za to, že se jmenuje Katherine. Před několika lety běžela newyorský maraton. Obličej a jména si pamatuju velmi dobře. Snadno si zapamatuju podrobnosti o lidech, se kterými se potkám třeba jenom jednou. Ale už dávno jsem se naučila o tom nemluvit. Lidi to děsí.

Katherine napřáhne ruku. „Katherine,“ řekne.

Potřesu si s ní a představím se.

„Ráda tě poznávám,“ odpoví. „Vítej v Los Angeles!“

„Díky. Mám pocit, že jsme se už setkaly.“

„Ano?“

„Ano, na Gabbyině a Markově svatbě. Ano, ano,“ řeknu, jako bych si to postupně vybavovala. „Vyprávělas mi, že jsi běžela nějaký maraton, že ano? V Bostonu nebo v New Yorku?“

Usměje se. „V New Yorku! Ano! Máš skvělou paměť.“

A teď se Katherine zamlouvám. Kdybych to na ni hned vybalila a řekla jí: „No, my se známe. Na jejich svatbě jsi

na sobě měla žluté šaty a říkalas, že běžet newyorský maraton byla ta nejtěžší věc, kterou jsi kdy podnikla, ale která ti zároveň přinesla nejvíc uspokojení“, Katherine by si myslela, že jsem divná. Na tohle jsem si ale musela přijít metodou pokusu a omylu.

Brzy do baru začnou proudit mé bývalé spolužačky, holky, se kterými jsme s Gabby kamarádily: Brynn, Caitlin, Erica. S každou z nich se nadšeně přivítám a křičím z plných plic. Tak ráda zase vidím známé tváře; jsem tak šťastná, že jsem tam, kde jsou lidi, co mě znali, když mi bylo patnáct, a pořád mě mají rádi. Brynn zestárla, Caitlin zhubla, Erica vypadá pořád stejně.

Objeví se i pár Markových kolegů z práce se svými protějšky a brzy se tísníme kolem stolu, který je pro nás moc malý.

Lidi si začínají navzájem kupovat pití. Kolují rundy na jednoho či na druhého. Držím se svého piva a dám si několik lehkých kokakol. V New Yorku jsem docela dost pila. S Michaelem jsem docela dost pila. Změna začíná právě teď.

Už jsem zase na baru, když spatřím, že do dveří vstupuje Ethan.

Je ještě vyšší, než jak si ho pamatuju, na sobě má nezastrčenou bleděmodrou bavlněnou košili a tmavé džíny. Vlasý krátké a rozčuchané a na tváři několika-denní strniště. Na střední škole byl roztomilý. Teď je pohledný. Mám podezření, že jak bude stárnout, bude ještě pohlednější. To by mě zajímalo, jestli má taky vrásky kolem očí jako já.

Sleduju, jak mě pátravým pohledem hledá v davu. Zaplatím za pití, co mám v ruce, a kráčím k němu. Když už si říkám, že si mě snad nevšimne, naše pohledy se konečně střetnou. Rozzáří se a široce se usměje.

Prodere se ke mně a mezera mezi námi se rychle zmenší takřka na nic. Chytne mě svými pažemi a pevně mě stiskne. Chvatně odložím pití na kraj barového pultu, abych ho nerozlila.

„Ahoj,“ prohlásí.

„Dorazil jsi!“ řeknu já.

„Ty jsi dorazila!“ odvětlí.

Znovu ho obejmů.

„Tak hrozně rád tě zase vidím,“ pronese nadšeně.
„Krásná jako vždy.“

„Děkuju pěkně,“ odpovím.

Gabby přejde k nám.

„Gabby Hudsonová,“ zvolá Ethan a skloní se k ní, aby ji objal.

„Ethane!“ pozdraví ho Gabby. „Ráda tě vidím.“

„Skočím si pro pití a za minutku jsem u vás,“ ujistí nás.

Pokývnu hlavou a s Gabby se vydáme zpátky k našemu stolu. Gabby na mě pohlédne a zvedne obočí.

Obrátím oči v sloup.

Celá konverzace, a bez jediného slova.

Brzy je hudba tak hlasitá a bar tak přeplněný, že je těžké si povídat. Pokouším se poslouchat, co říká Caitlin, když se ke stolu dostane Ethan. Postaví se vedle mě a opře se paží o mou paži, aniž by nějak naznačil, že si toho je vědom. Lokne si piva a obrátí se ke Katherine. Oba se snaží toho druhého slyšet přes hlasitou hudbu. Pohlédnu na něj a vidím, že se na ni se zájmem dívá a gestikuluje, jako by vyprávěl něco vtipného. Sleduju, jak Katherine pohodí hlavou a rozesměje se.

Je hezčí, než jak mi přišla předtím. Předtím mi připadala obyčejná. Ale teď vidím, že je vážně mimořádně atraktivní. Dlouhé blond vlasy má hladce vyfoukané.

Safírově modré šaty jí sluší, na její postavě lehce splývají. Zdá se, že ani nemusí nosit podprsenku.

Já bez podprsenky nemůžu vyjít z domu.

Gabby mě zatahá za ruku a dotáhne na taneční parket. Přidá se k nám Caitlin a pak i Erica a Brynn. Tančíme na pár písniček a pak si všimnu, že se blíží Ethan s Katherine, aby se k nám přidali. Mark zůstane s ostatními a drží se svého piva.

„On netancuje?“ zeptám se Gabby.

Gabby obrátí oči v sloup. Zasměju se a všimnu si Katherine, která se točí. Ethan s ní vykrouží otočku.

Napadne mě, jestli ji vezme k sobě domů. Překvapuje mě, jak moc mě ta představa trápí, jak neskrývané jsou mé pocity.

Když písnička skončí, Katherine se zasměje. Poodejdou od sebe a Ethan si s ní plácne. Vypadá to spíš jako přátelské než romantické gesto.

Dívám se na něj, a když si vybavím, jaké to mezi námi bývalo, jak ráda jsem s ním byla, jak dobrý pocit jsem měla ze svého místa na světě, když jsem byla po jeho boku, a jak jsem se trápila, když odjel univerzitu, vzpomenu si, jaký to byl pocit někoho opravdu milovat. Ze správných důvodů. Opravdově.

Gabby mi poklepe na rameno a vrátí mě do reality. Obrátím se k ní. Pokouší se mi něco říct. Neslyším ji.

„Vzduch!“ zakřičí a ukáže na terasu. Zamává před sebou rukou jako vějířem. Zasměju se a následuju ji ven.

Jakmile vyjdeme ven, ocitneme se v úplně jiném světě. Vzduch se ochladil a hudba je tlumená, zavřená uvnitř v budově.

„Jak se cítíš?“ zeptá se mě Gabby.

„Já?“ řeknu. „Bezva, proč?“

„Jen tak,“ opáčí.

„Takže Mark netancuje, jo?“ zeptám se, abych změnila téma. „Ty přece tanec miluješ! On s tebou nechodí nikam tancovat?“

Zavrtí hlavou a nakrčí obočí. „Ani náhodou. Není to jeho styl. Ale to je v pohodě. Nikdo přece není dokonalý kromě tebe a mě,“ zavtipkuje.

Dveře se otevřou a ven vyjde Ethan. „O čem tady, holky, mluvíte?“ ptá se.

„Mark nerad tancuje,“ zasvětim ho.

„Asi se půjdu podívat, jestli ho nedokážu přesvědčit, aby to projednou na parketu rozbil,“ řekne Gabby. Usměje se na mě a odejde.

Teď jsme venku jenom já a Ethan.

„Připadá mi, že ti je trochu zima,“ pronese, když se posadí na prázdnou lavičku. „Nabídl bych ti košili, ale nic pod ní nemám.“

„To by asi bylo proti etiketě,“ povím. „Myslela jsem si, že když jsem v L. A., měla bych si vzít tílko, ale...“

„Ale je únor,“ připomene mi. „A tohle je Los Angeles, nejsme na rovníku.“

„Je to šílený, jak mi tohle město připadá nové, i když jsem tu žila tak dlouho,“ říkám, když si sedám vedle něj.

„To jo, ale bylo ti osmnáct, když jsi odsud odjela. Teď ti je skoro třicet.“

„Dávám přednost výrazu *dvacet devět*,“ podotknu.

Zasměje se. „Jsem rád, že ses vrátila. Nežili jsme ve stejném městě asi... no, skoro třináct let.“

„No jo,“ protáhnu. „Teď si připadám ještě starší, než když jsi řekl, že mi je skoro třicet.“

Znovu se zasměje. „Jak se máš?“ zeptá se mě. „Máš se dobře? Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ odpovím. „Musím si vyřešit pár věcí.“

„Chceš si o nich promluvit?“

„Možná,“ usměju se. „Někdy později?“

Přikývne. „Rád ti budu naslouchat. Někdy později.“

„A co je mezi tebou a tou Katherine?“ zeptám se veselým tónem.

Snažím se znít nenuceně a docela se mi to daří.

Ethan zavrtí hlavou. „Ne, ne,“ řekne. „Nic. Jenom se mnou začala mluvit, tak jsem se s ní rád pobavil.“ Usměje se na mě. „Za ní jsem nepřišel.“

Pohlédneme na sebe a ani jeden neuhne očima stranou. Stále se na mě dívá, hledí mi upřeně do očí, jako bych byla jediný člověk na celém světě. Napadne mě, jestli se tak dívá na každou ženu.

A pak se nakloní a políbí mě na tvář.

Jak pocítím jeho rty na své kůži, uvědomím si, že to je ten pocit, který jsem celá léta hledala a nikdy nenašla. Spokojila jsem se s letnými známostmi, vlažnými milostnými aférkami s ženatými muži a přitom jsem hledala okamžik, kdy se mi zatají dech.

A uvažuju, jestli ho mám opravdu políbit, jestli mám malinko otočit hlavou a dotknout se svými rty jeho.

Ze dveří vyjdou Gabby a Mark.

„Ahoj,“ houkne Gabby dřív, než se na nás podívá. „Ježíš, promiňte.“

„To nic,“ pronesu. „Ahoj.“

Ethan se zasměje. „Ty jsi Mark, že ano?“ řekne a vstává, aby mu potřásl rukou. „Ethan. Ještě jsme se oficiálně neseznámili.“

„No jo. Ahoj. Rád tě poznávám.“

„Promiň,“ poví Gabby. „Musíme vyrazit.“

„Zrovna jsem zjistil, že mám něco brzo ráno,“ vysvětluje omluvně Mark.

„V neděli?“ zeptám se.

„No jo, je to něco v práci, co musím udělat.“

Pohlédnu na hodinky. Je po půlnoci.

„Aha, tak to jo,“ řeknu a vstávám.

„Vlastně bych tě mohl odvézt domů,“ navrhne Ethan.
„Zpátky ke Gabby. Později. Kdyby ses chtěla ještě chvíli zdržet. Jak budeš chtít.“

Postřehnu tichý úsměv, který se na zlomek vteřiny objeví na Gabbyině tváři.

V duchu se zasměju. Je to tak průhledné, ne?

Tím, že se vracím do L. A., se nesnažím jen vybudovat lepší život s pomocí své nejlepší kamarádky. Rovněž jsem tím znovu nastolila otázku, jestli mezi námi s Ethanem není něco nedokončeného.

Roky jsme byli od sebe. Prožili jsme dva úplně odlišné životy. A teď jsme zase tam, kde jsme byli. Flirtujeme tady stranou na večírku, zatímco všichni ostatní tancují.

Když budu souhlasit, aby mě odvezl domů, bude to pro mě znamenat víc než pro něho?

Pohlédnu na Ethana a pak se podívám na Gabby.

Život je dlouhý a skládá se z nekonečného počtu jednotlivých rozhodnutí. Takže si myslím, že na těch drobných rozhodnutích nezáleží, že stejně skončím tam, kde mám skončit, bez ohledu na to, co udělám.

Osud si mě najde.

A tak se rozhodnu...